

La festa s'ha acabat

Els projectes
més grandiloqüents
del PP valencià,
els que tant destacaren
en l'era Zaplana,
fan aigua un rere l'altre.
El Govern de Camps
procura adaptar-los
al seu gust, o, fins i tot,
en algun cas,
eliminar-los a través
del pressupost.

“La Generalitat [Valenciana] va acumular el 2003 més de la meitat del dèficit de totes les comunitats.” Així obria pàgina el diari *Levante* fa un temps referint-se a la reunió que va celebrar a Madrid el Consell de Política Fiscal i Financera, un organisme en el qual hi ha representat el Govern espanyol i les distintes comunitats territorials, i que ha de supervisar la situació financera autonòmica. La valenciana, realment, destacava de manera terrorífica. El dèficit reconegut per la Generalitat durant l'exercici pressupostari del 2003 arriba als 971 milions d'euros. Es convertia així en la comunitat autònoma amb major dèficit, amb un forat equivalent a l'1,3% del producte interior brut del País Valencià. En conseqüència, l'actual Consell de la Generalitat, per aquest desastre comptable, podria dedicar-se a presentar pressupostos deficitaris fins a l'any 2007 per intentar superar els desequilibris.

La situació deixa en estat ectoplasmàtic una explosiva sèrie de projectes impulsats –o només imaginats– pel Govern Zaplana, els quals, si tot va com fins al moment, o mai no es concretaran, o veuran la llum de manera molt diferent a com estava previst. És a dir, al gust de Camps i de les seues conveniències.

Espectacle i desfici. Ser valencià, especialment els darrers anys, ha implicat escoltar projectes absurds i caríssims, acceptar que tots es pagarien de la butxaca col·lectiva i saber que tota aquesta burla només tindria una funció: la de servir com a propaganda efectista a Madrid del PP autonòmic. Una de les persones

que de manera més potent ha representat plenament aquest paper ha estat la molt singular Consuelo Ciscar, actual directora de l'IVAM. En la seua època com a secretària autonòmica de Cultura, i dins de la política de la construcció de “ciutats” que tant ha agradat al PP local, la Generalitat es va plantejar l'erecció –atenció ara– d'una “Ciutat de l'Eufòria”. El programa cultural del PP deia que, “en aquesta ciutat, el visitant donarà i rebrà”. La idea és que fóra una mena de balneari amb certes connotacions místiques. “La Ciutat de l'Eufòria ho serà tot”, va arribar a comentar a aquest periodista la mateixa Ciscar. I “tot”, quin misteri!

Una altra de les idees de la Conselleria de Cultura en la seua època fou la Universitat de l'Esperança, una mena d'instància mediterrània que havia de servir per a connectar estudis, vida i cultura entre diversos països. Com la suggerent Ciutat de l'Eufòria, aquesta universitat no s'ha arribat a construir mai.

En canvi, sí que s'han celebrat dues edicions de la Biennial de València, grans núvols de fum cultural que han resultat excessivament cars. Només la segona Biennial, a la qual ben pocs van fer-li cas, va costar a l'erari públic gairebé el triple del pressupost inicial, de 4,2 milions d'euros. Una mica massa, si tenim en compte que en entrades de visitants tan sols es van recaptar... 23.000 euros. És summament possible que cap altra edició d'aquest assumpte torne mai a celebrar-se. Com tampoc no podria concretar-se mai una fantasia anomenada Ciutat de les Arts Escèniques. El Consell va eliminar el finançament previst per a algunes representacions internacionals d'un espec-

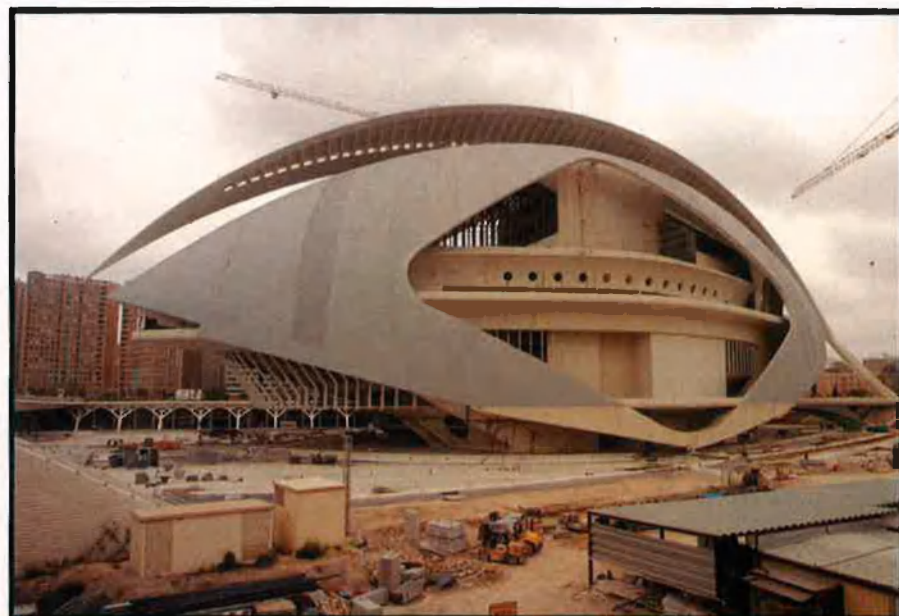
Tots els grans projectes del PP són deficitaris o encara imaginaris

tacle que havia de servir per promocionar internacionalment (ningú no sap per quin motiu) aquesta ciutat escènica. Es tractava de *Les Troianes*, i, es crega o no, s'havia de representar a Atenes durant els Jocs Olímpics.

El Govern tampoc no vol pagar ara els 45 milions d'euros que val la molt espectacular reforma de l'IVAM prevista per Kosme de Barañano, qui fou el director del museu favorit de Zaplana i del seu amic Pedro J. Ramírez. La reforma preveu, entre altres elements, una gegantina caixa d'acer translúcid, que cobriria absolutament la morfologia del museu. L'impressionant projecte ha guanyat el Lleó d'Or a l'última edició de la Biennial de Venècia, però el Govern de Camps diu que ara no té ni un euro per destinar-hi. En canvi, sí que té previst dedicar diners a la concreció d'una nova institució, el Museu del Segle XIX, amb un projecte, això sempre, radicalment distint al que havia previst la seua ideòloga original, Consuelo Ciscar.

Els megaprojectes. El Consell també ha decidit fer seus els anomenats "grans projectes" de Zaplana, aquells que han generat major despesa, els que impliquen major pressupost i els que poden generar major especulació immobiliària al seu voltant. Però, realment, ho fa amb una sort i un sentit de l'oportunitat més aviat magre.

Sobre un d'aquests projectes, la Ciudad de la Luz, un suposat parc audiovisual alacantí que es dedicarà al cinema, el Govern de Camps ha donat un colp de mà per fer-se amb la majoria de l'accionariat. Ara bé, resulta que aquesta ciutat va tancar l'any 2003 amb més de tres milions d'euros de pèrdua, tres vegades més que el 2002. Alguns onerosos contractes d'assessorament que tenia establerts han desequilibrat el seu estat comptable, i, encara que sembla increïble, els seus res-



Dalt, el colossal Palau de les Arts, que encara tardarà a acabar-se i que estarà dedicat a l'òpera. A sota, Consuelo Ciscar i Terra Mítica, dos símbols de l'era Zaplana.

ponsables han pagat gairebé un milió d'euros a dues empreses per la mateixa cosa: un estudi sobre el model de negoci que ha de posar en pràctica la Ciudad de la Luz. Les perspectives semblen nefastes per a una Generalitat que ara mateix s'ha convertit gairebé en accionista única d'aquest invent.

Altres projectes que Camps ha d'assumir, encara sense saber com, és la construcció del Palau de les Arts, un edifici de 75 metres d'alçària, 40.000 metres quadrats de superfície i més de 4.000 places. Sembla que estarà dedicat a actuacions d'òpera. És l'única part de la Ciutat de les Arts i les Ciències de València que queda per ultimar i, com a prompte, està previst que s'acabe l'octubre del 2005. Costa 160 milions d'euros, 56 més que la reconstrucció del Liceu i

34 més que el Teatro Real de Madrid. En total, i com el primer dia, aquest gran complex continua generant dèficit, amb pèrdues superiors als 35 milions d'euros.

A tot això cal no oblidar també que Terra Mítica, al seu torn, es manté en una situació virtual de fallida. En canvi, Mundo Ilusión, un parc temàtic que ha de construir-se a Castelló i que Zaplana no havia perfilat, va estar precisament molt beneficiat aquesta setmana passada pel Consell de Camps, ja que va desbloquejar-ne la construcció a través d'un decret urbanístic que permet una sèrie de canvis en la seua àrea d'influència. Gràcies al decret, l'obra inclourà 20.000 habitatges, tres camps de golf i uns quants hotels. Sí, la vida continua.

Joan M. Oleaque